

A nagy erőforrás: imádság

Alkalom: vasárnap de.

Dátum: 2021.12.05.

Ige: Jak 5,13-18

¹³Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozzék! Öröme van-e valakinek? Énekeljen dicséretet! ¹⁴Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte, és kenjék meg olajjal az Úr nevében. ¹⁵És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer. ¹⁶Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének. ¹⁷Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig. ¹⁸Aztán ismét imádkozott, és az ég esőt adott, és a föld meghozta termését.

Jak 5,16b Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.

Kedves Testvérek! A Bibliaolvasó kalauz szerint tegnap fejeződött be Jakab levelének az olvasása. Jakab levelének az utolsó mondatai az imádság erejéről szólnak. Jakab sok mindent felsorol, hogy milyen élethelyzetekben segít az embernek, ha imádkozik Istenhez.

Az imádság nagyon jó akkor, ha valaki szenved. Tehát akár testileg, akár lelkileg szenved az ember, nagyon jó, ha imádkozik.

De az imádság akkor is nagyon jó, amikor valakinek öröme van. Az örömben elmondott imádság akár lehet dicsérő, Istent magasztaló ének és hálaadás is.

Ha pedig valaki súlyosan megbetegedett, ekkor is nagyon fontos segítség lehet számára az imádság. Még akkor is, ha ő maga már nem képes imádkozni, de a betegért elmondott imádságnak gyógyító ereje van. Jakab apostol csodálatos lelkesedéssel beszél az imádság erejéről, és az imádságban rejlő lehetőségekről.

Azt mondja, hogy amikor egy beteg emberért imádkoznak, ráadásul egy közösség – pl. a gyülekezet vénei – imádkoznak, akkor Isten hatalmasan cselekszik. Az Úr ereje által a hitből fakadó imádság következménye a gyógyulás, és a bűnből való megszabadulás és bocsánat.

Felületesen olvasva Jakab szavait szavai, azok úgy csengenek, mintha az imádság egy mindenre is ható általános csodaszer lenne. Sajnos találkoztam már olyan „segítő szándékú” emberekkel, akik nem igazán voltak kíváncsiak a másik ember bajára problémájára, hanem gyorsan elintézték azzal, hogy „imádkozzon Istenhez, és meg fogja látni, megoldódnak a problémái”.

Ahhoz, hogy Jakab apostol szavait helyesen értsük, szükséges, hogy egy kicsit elgondoljunk az Illés prófétáról megírtakon.

Jakab tehát a zsidó nép egyik legnagyobb prófétájára hivatkozik, akinek imádságát Isten meghallgatta. Amiről Jakab beszél, azt a történetet a Királyok első könyvének 17. és 18. részében találjuk megírva:

1Kir 17,1 ¹A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőben nem lesz sem harmat, sem eső, amíg én azt nem mondom.

1Kir 18,1 ¹Hosszú idő múlva, a harmadik esztendőben így szólt az ÚR igéje Illéshez: Eredj, jelenj meg Ahábnál, mert esőt akarok adni a földre!

a. Ebből a két mondatból is megtudjuk azt, hogy Illés próféta nem úgy imádkozott, ahogyan általában mi szoktunk. Mi sokszor úgy imádkozunk, úgy beszélünk Istenhez, hogy kimondott **szavainkkal valamit el akarunk érni** Istennél. Mintha rá akarnánk Isten venni valamire, hogy azt az érdekünkben tegye meg.

Amikor imádkozunk, akkor leggyakrabban a saját vágyainkat, kívánságainkat fogalmazzuk meg, és mondjuk el Istennek. Majd pedig gyakran úgy teszünk, mintha mi magunk se nagyon hinnénk azt, hogy az Úr beteljesíti imádságainkat. Egyszerűen túllépünk a dolgon, már máson jár az eszünk, mint amiért az előbb olyan nagyon könyörgtünk.

b. Sajnos van, amikor az is jellemzi imádságainkat, hogy valamivel **megpróbáljuk Isten rávenni arra**, hogy teljesítse kívánságainkat. Van, hogy ilyenkor felajánlásokat teszünk és fogadkozunk Istennek,

hogy megteszünk neki valamit, vagy soha többé nem fogunk megtenni bizonyos dolgot, ha segít. De az is gyakori, hogy az ember ígér Istennek valamit: pl. adományt ad az egyháznak, egy jó ügy megsegítésére.

Hadd mondjam azt, hogy ezek a felajánlások néha egészen olyanok, mintha Istent meg akarná az ember vásárolni, megpróbálná megvesztegetni. Szeretném – kedves Testvéreim – ha otthon elolvasnátok az 50. Zsoltárt. Pontosan ezt a fajta gondolkodást teszi helyre ez a zsoltár, amikor az ember megpróbál valamit kicsikarni Istentől, és ennek érdekében mutat be áldozatokat. Majd felmutatja, hogy milyen áldozat az, amit Isten szeretne tőlünk. Tulajdonképpen, amikor ilyen és hasonló módon szeretnénk valamit kicsikarni Istentől az imádságaink által, akkor hasonlóan teszünk, ahogyan a pogányok szoktak imádkozni a bálványaikhoz. Az „adok, hogy adj” elve alapján, minél nagyobb dolgot kérnek, annál nagyobb felajánlást tesznek. Olyanná válik az imádság, mint egy üzleti tárgyalás.

Ezzel szemben mit tanulhatunk Illés prófétától? Hogyan imádkozott Illés?

Megtudjuk az első mondatból azt, hogy Illés próféta nyíltan felvállalta még a kegyetlen zsarnok király, Áháb előtt is azt, hogy **ő az élő Úr szolgálatában áll**. Isten szolgálatában állni azt jelenti, hogy **Illés életében Isten szava és akarata mindennél fontosabb volt**. Illés bizonyára jó és törvénytisztelő állampolgár volt az ókori Izraelben, tisztelte a királyt, de még sokkal fontosabb volt számára az, hogy mindarról bizonyosságot tegyen, amit Isten rábízott, hogy feltétel nélkül mondjon el.

Mindenki más félt és rettegett Áháb királytól, Illés azonban nem alkudott meg. Sőt, még félelme ellenére is az Urat szolgálta, és csak azt mondta, csak azt tette, amivel az Úr megbízta őt.

A következő fejezet első verse pedig éppen ezeket erősíti meg: Illés próféta nemcsak úgy magától mondta azt, hogy az Urat szolgálja, hanem Isten valóban szólta hozzá, és feladatot, küldetést adott neki.

Illés életében **az imádság a szolgáló élet jele** és egyik megnyilvánulása volt. Imádságban élte az életét, ami azt is jelentette, hogy **megszólítható volt Isten számára**. És amikor szólta hozzá Isten, akkor nemcsak meghallotta az Úr szavát, hanem engedelmes is volt: meg is cselekedte azt, amit Isten kért tőle.

Itt szeretnék visszautalni Jakab apostol levelére, amit az 5. fejezetben a 15. versben olvastunk: „a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt”. Itt pedig azon van a hangsúly, hogy **a hitből fakadó imádság**. Jakab még ki is hangsúlyozza azt Illés prófétával kapcsolatban, hogy idézem: **„Illés ugyanolyan ember volt, mint mi, és amikor buzgón imádkozott azért, hogy ne legyen eső, nem is volt eső a földön három évig és hat hónapig”**.

Illés tehát ugyanolyan ember volt, mint mi, mégis, amikor ő buzgón imádkozott valamiért, akkor az úgy történt, ahogy megimádkozta, amikor pedig mi imádkozunk valamiért, akkor az általában nem történik úgy. Ezek szerint mégiscsak van valami különbség köztünk és Illés próféta között!

Igen, van különbség. Mégpedig az, hogy Illés hitből imádkozott, a mi hitünk pedig korántsem olyan erős. Sőt, az is lehet, hogy nem is hitből imádkozunk, csupán azért, mert így szoktuk meg. Vagy azért imádkozunk, mert úgy tanultuk gyerekkorunktól kezdve, hogy imádkozni kell.

Testvérek! Nagyszerű rácsodálkozni arra, ahogy beteljesedik az Isten Igéje. Jakab azt mondja: **„nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének”**. És elgondolkodok azon, hogyan lehetne az én könyörgésem is erős és hathatós? Mi a feltétele annak, hogy az én imádságaim is erővel legyenek teljesek?

Csak úgy, ha igaz ember lennék én magam is – legalábbis ezt mondja az Ige. Ez pedig egyszerűen reménytelen feladat számomra. Én képtelen vagyok arra, hogy igaz ember legyek. Ha pedig nem vagyok igaz ember, akkor erőtlenné lesz az én könyörgésem. Akkor nem fog meggyógyulni imádságom nyomán még egy náthás beteg sem, nemhogy ha súlyos betegségben szenved!

Illés próféta imádkozott Istenhez, az Úr pedig meghallgatta őt, és nem adott esőt a földre három és fél évig. Az Úr azért hallgatta meg őt, mert a szolgálatában állt Illés szíve teljességével és hűségesen.

De akkor mit várhatok én? – tehetem fel jogosan a kérdést. És ugyanezt kérdezhetjük mindannyian: mit várhatunk mi, hiszen nem vagyunk elég hűségesek az Úrhoz, és nem elég szilárd a mi hitünk sem! Mi nem vagyunk olyan nagyszerű hívők, mint Illés!

Testvéreim a Krisztusban! Nem azért hallgat meg bennünket Isten, mert „nagy hívők” vagyunk. Sőt, mi egészen kicsi hívők vagyunk. Nem jeleskedünk a jó cselekvésében. Sokszor nem éljük úgy az életünket, hogy azzal mások számára igaz példát mutathatnánk. És sajnos nem is vonzó eléggé a mi hitünk, hogy tömegeket vonzana be a templomba, a gyülekezetbe.

Nagyon is emberiek vagyunk. Emberek vagyunk törékeny hittel, sokszor kételkedéssel és kérdésekkel telve. Mindnyájan az Isten irgalmára szorulunk, hogy megkönyörüljön rajtunk.

És mégis, mindennek ellenére a miénk az ígélet: **Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének**.

Az Úr ígérete felhatalmaz minket arra, hogy buzgón imádkozzunk és könyörögjünk. És hiszem azt, hogy meg fog bennünket hallgatni Urunk. A kegyelmes **Isten téged és engem megigazít, igazzá tesz és igaznak fogad el.**

Ez a kulcs ahhoz, hogy imádságainkat meghallgassa az Úr. Nem önmagunk jósága miatt fogad el bennünket igaznak, és hallgatja meg imádságainkat Isten, hanem Jézus Krisztusért. Pál apostol azt írja a Római levél 3. részében:

²⁴Isten ingyen igazít meg az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban lett váltság által. ²⁵Őt rendelte Isten engesztelő áldozatul az ő vére által azoknak, akik hisznek. Ebben mutatta meg igazságát. A korábban elkövetett bűnöket ugyanis elengedte ²⁶türelmében, hogy e mostani időben megmutassa igazságát: mert ő igaz, és igazzá teszi azt is, aki Jézusban hisz.

Isten tehát „igazzá teszi azt, aki Jézusban hisz”. Ha tehát – testvérem – hiszel az Úr Jézusban, akkor téged igaznak fogad el és igazzá tesz, megigazít az Isten. És akkor már semmi akadály nem lesz annak, hogy meghallgassa az imádságodat. És így valósággá válik a te életedben is, a te szemeid előtt is az, hogy milyen hatalmas ereje van annak, hogy imádkozol. És különösen nagy ereje van annak, amikor egy közösség, egy gyülekezet, egy imaközösség, egy baráti kör, vagy egy család imádkozik.

Testvérek! Gimnazistaként az igaz emberek könyörgésének ezt a fantasztikus erejét tapasztaltam meg, amikor nagy betegen, súlyos tüdőgyulladásban feküdtem. Az orvosom a röntgenkép láttán azonnal kórházba akart küldeni. Ez hétfőn volt. Azon a héten, pénteken újból elmentem vizsgálatra, és a röntgenfelvételen már nyoma sem volt a betegségnek. Nyomtalanul eltűnt. Tökéletesen meggyógyultam. Vasárnap este, amikor visszamentem Debrecenbe, a kollégiumba, akkor tudtam meg, hogy barátaim egész héten imádkoztak értem.

Néhány évvel ezelőtt történt egy másik eset. Egy kisgyerek volt súlyos beteg. Valami miatt nem tudott enni és csak egyre fogyott. Egy lelkész, amikor ezt megtudta, akkor hittel imádkozott azért a kisgyermekért. Majd többé nem is találkoztak egymással. Csak később tudta meg az a lelkész, hogy a kisgyerek hamarosan meggyógyult, és szépen fejlődik. És biztosan az imádság ereje, vagyis a Mindenható Isten ereje volt az, ami képes volt őt meggyógyítani.

Különösek ezek az esetek. Nyugodtan mondhatjuk azt, hogy csodák történtek. De azt is mondhatjuk, hogy a Mindenható Isten avatkozott be az ő mennyei erejével, és adott gyógyulást mindkét esetben.

Egészen biztos vagyok abban, hogy manapság is nagyon sok gyógyulás, vagy más csodálatos esemény történik, csak mi nem vagyunk eléggé figyelmesek, hogy észrevegyük azokat. Vagy ha észre is vesszük, akkor is már készen van a racionális magyarázat, hogy szerintünk miért éppen ott és akkor történt a gyógyulás, vagy az az esemény. Ezekkel **a racionális magyarázatokkal pedig sajnos az Isten erejét vonjuk kétségbe**, és önmagunknak, vagy a vakszerencsének, vagy a véletlennek tulajdonítjuk a sikert.

Illés próféta hűséges szolgálja volt az élő Úrnak. Ő kész volt még a királlyal is szembeszállni, csak hogy az Úr akaratát képviselje. Illés próféta élő és személyes kapcsolatban volt Istennel. Beszéltek egymáshoz, és értették egymás szavait. Illésben pedig **mélységes tisztelet volt az Úr iránt, feltétel nélküli hit és engedelmesség.**

Kedves Testvéreim!

Hadd összegezzem azt, ami megértettem az Igéből!

1. Először is nagyon fontos azt szem előtt tartani, hogy Isten mindig meghallgat bennünket, de nem mindig teljesíti kéréseinket, vagy nem úgy teljesíti, ahogy kérjük.
2. Másodszor nagyon fontos az, hogy az imádsághoz, az Istennel való beszélgetéshez valóságos és élő kapcsolat szükséges, amilyen Illés prófétának volt.
3. Harmadszor igaz az ígéret, hogy „nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.
4. Negyedszer: Isten az, Aki igazzá tesz bennünket „kegyelemből a Krisztus Jézusban lett váltság által”.
5. Ötödször, ne legyünk állhatatlanok, hanem legyünk állhatatosak, kitartóak, lelkesek és buzgók az imádkozásban!

Segítsen bennünket az Isten, hogy így tudjunk imádkozni, és így tapasztalhassuk meg azt, hogy milyen hatalmas erőforrássá lesz az életünkben az Istennel való beszélgetés! Ámen.

Loment Péter lelkész